

Aris Nalcı: Ah şu bizim ‘İyi Ermenilerimiz’

Posted on 29/04/2014

Yazı yazarken en çok demlenme dönemlerini seviyorum.

Çay gibi bir şey bu. Yeteri kadar beklerseniz çayın en güzel demli bölümünü içersiniz. Tadı damağınızda kalır, şekere bile gerek kalmaz...

Ama daha su kaynamadan içerseniz, su midenizi ağrıtır, çaydan bir şey anlamazsınız.

Hürriyet’e ilan vererek Başbakan’ın 1915 taziyesinde taraf olacağım diye Başbakan güzellemesi yapan işadamı Leon Armanlı, Başbakan’ı Nobel’e layık gören Yedikule Surp Pırgiç Ermeni Hastanesi Başkanı Bedros Şirinoğu, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı eski danışmanlarından piyanist şantör Jerry Hirimyan ve Türkiye Ermenileri Patrikhanesi’in açıklamalarını sindirmek bir Ermeni olarak zaman aldı.

Demlenmeden çayı içmeyeyim diye de bekledim.

Ama Leon Armanlı’nın Cüneyt Özdemir’in CNNTürk’teki programında söylediklerinin ardından “suyun ısındığı” yere geldik.

Çay demlendi, az daha beklersek dem yanıp çaydanlığa yapışacak...

O yüzden önce çaydanlığı kurtaralım.

1 Ermeni cemaati başkanı diye bir şey yok

Çok istedik oysa ki.

Türkiye Devleti, Ermenilere tüzel kişilik hakkı tanımadığından kendisine göre yakın gördüğü ve kendisine göre oluşturduğu hiyerarşi ile en büyük Ermeni vakfı başkanını Ermeni cemaati başkanı olarak görüyor.

O yüzden de aslında Bedros Şirinoğlu'nun dediklerini sadece bir hayırsever olarak dinlemek gerekiyor.

2 Ermenilerin büyük patriklerinden biri olan Hırimyan'ın torunu olan Jeri Hırimyan'ın kurduğu derneğin adının "Ermeni Evrensel Hoşgörü" olması zaten başlı başına kendi temsiliyetinin gereksizliğini anlatır. Sadece Ermeniler "evrensel hoşgörü"lü olmalı herhalde.

3 Türkiye Ermeni Patrikhanesi, devlet ile işbirliği içerisinde girdiği her faaliyetten zararlı çıkmıştır. Ancak hale umudunu korumaktadır. Türkiyeli Ermenilerden, Suriyeli Ermenilere, Halep'e, gönderilecek yardımları devlet "Kızılay ile göndereceği" sözünü vermiş ancak halen o yardımlar üzerinden yıl geçmesine rağmen iletilmemiştir. Ama yine de Erdoğan'dan ve Dışişlerinin Kesab politikasından memnuniyet duymaktadır.

Yukarıda saydığım Ermeni kurum, kuruluşların temsilcilerinin veya kişilerin hiçbiri ile hemfikir olmadığımı beyan etmeme herhalde gerek yok.

Benim gibi binlerce Ermeni'nin de onlarla aynı fikirde olmadığına eminim.

Ama Türkiye medyasının bilerek, isteyerek ve hatta biraz da kendini tatmin etmek istercesine bu kişilerin açıklamalarını ön plana çıkarmasını okumanın bir yolu olduğunu düşünüyorum...

50 yıl öncesine gidip bir bakmanın bize Türkiye'deki sahte "değişimi" algılatacağına eminim...

1965'ten bugüne “iyi Ermenilerimiz”

Yıl 1965.

Ermeni soykırımının 50. yılı.

Diaspora ilk kez kitlesel bir şekilde anmalar düzeliyor.

Jenosid - soykırım kelimesi artık Ermeniler için de kullanılmaya başlanıyor.

Türkiye ilk kez diaspora ile karşılaşmakta, oradakilerin kim olduğunu alamaya çalışmakta.

Bir yandan Kıbrıs'ta tansiyon yükselmekte.

Ekümenik Fener Patrikliği'nin feshi ve hatta Türkiye'den atılması konuşuluyor meclis kürsülerinde.

Azınlık vakıfları denetleniyor, “paralar ve mallarınız nereden geliyor?” diye

İleride Kıbrıs'a çıkarma yapacak olan Ecevit henüz gazetede köşe yazarı.

Lübnan'da Ermeniler organize olmuşlar ölülerini anmak için Beyrut'taki stadyumda miting yapacaklar.

Türkiye ayakta.

Rumlar suçlanıyor, kesin onlar kışkırtmıştır diye.

“Yüzsüz Ermeniler” diyorlar...

Gazetelerde “sözde” kelimesi ilk kez soykırımın önüne konuyor.

“Türkler Ermenileri katletmedi, Ermeniler Türkler katletti” diyorlar.

“Ermeniler bu hesapta borçlu çıkar” diye yazılıyor.

Aziz Nesin Akşam Gazetesi’nde “Amerikan Emperyalizmin Parmağıdır bu Ermenileri oynatan” diyor.

Hepsini bizim Serdar Korucu ile hazırladığımız 1965’in Nisan’ının basın raporu niteliğindeki kitaptan okuyabilirsiniz. Ermeni Kültürü ve Dayanışma Derneği Yayınlarından çıktı.

Reklamı burada bırakalım. Ama 1965 çalışmasında bir gerçek çıkıyor ortaya.

1965’te devlet, diasporada eylem yapmaya hazırlanan Ermenilerin karşısına hemen “iyi Ermenileri”ni devreye sokuyor.

Bugünkü gibi.

Dönemin köşe yazarları Bülent Ecevit, Cüneyt Arcayürek, Kadircan Kafılı, Aziz Nesin ve diğerleri ne kadar diasporaya vuruyorlar ise o kadar içerideki Ermenilerin sadakatini de sorguluyorlar.

Tercüman gazetesinde Kadircan Kafılı köşesinde “Ermenilerin çoğu Türk gibi yer, Türk gibi içer, Türk gibi davranır, Türkçe konuşur, Türk gibi oturur, Türk musikisinden hoşlanır ve

Türk gibi yaşar” diyor ve Türkiye’deki Ermenilerin ses diasporadakilere karşı ses çıkarması gerektiğini vurguluyor devamında.

Beklenen o ses de geliyor ardından.

Önce Ermeni Patrikleri ve ardından Ermeni vatandaşlar...

“İyi Ermeniler” mektuplar yazıyorlar bugün Leon Armanlı'nın yaptığı gibi.

Robert Kolej mezunu olduğu belirtilen Hagop Muratçal Cumhuriyet gazetesinde şunları yazıyor;

“Gazetelerden öğrendiğimize göre Beyrut'taki Ermeniler hayali bir cumhuriyetin rüyasını görmekteymiş. Sevinerek söylemek gerekir ki, bugün Türkiye'nin en kültürsüz en hayalperest Ermenisi bile böyle bir hayale dalamaz; çünkü bu güzel memleketin acı gerçekleri onu böyle sakat bir romantizme karşı tesirsiz hale getirmiştir.”

9 Nisan 1965'teki Hürriyet gazetesinde “Söz sırası Ermeni vatandaşlarda” denilerek görüşlerine başvurulmuş eski Cumhuriyet Senatörü Berç Turan:

“Burada yaşayan bizler, tam manasıyla hür, mesut ve eşit haklarla aynı bir Türk vatandaşı gibiyiz. Ve bu huzurumuzun her ne sebeple olursa olsun bozulmasını asla istemiyoruz. Ben Türk vatandaşı

olarak Parlâmentoya girmiş bir kimseyim ve bütün benliğimle kendimi bu memleketin evladı sayıyorum”

Berç Turan daha sonra 30 arkadaşı ile birlikte, 24 Nisan 1965'te Taksim meydanındaki anıta Ermenilerin Atatürk'e bağlılığını ifade etmek için 35 kişilik bir heyetle çelenk de koyup şu satırları okuyacaktı:

“Türkiye'ye bağlı olduğumuzu, bir kere daha belirtmek amacıyla burada toplandık. Biz

Türk'üz ve Atatürk çocuklarıyız. Müslüman kardeşlerimizle daima beraberiz. Aziz Atatürk, huzurunda, Türk Milletine şükran ve kardeşlik hislerimizi arzederiz.”

Bunlar sadece küçük örnekler.

Kitapta 120 sayfaya sığdıramadık bu örnekleri...

Dahası da var...

Önümüzdeki yazılarda onları da aktaracağım ama buradan başlamak uygun oldu.

Madem bizim “iyi Ermenilerimiz” her gün televizyonlarda.

Bu iyiliğin bugün değil 1965'ten kalan bir “kalıtsal rahatsızlık” olduğunu görmekte fayda var.

Zira yukarıda bahsettiğim olayların geliştiği vakıfların kiliselerin tehdit altına alındığı bir 1965'te Ermenilerin memlekete bağlılıklarını ifade ederek yaşamaya devam etmeye çalışmaları bir nebze anlaşılabilir.

Ancak değiştiği söylenen, hele ki Başbakan'ın 1915 taziyesi sunduğu bir memlekette halen eski hastalıkların nüks etmesinin bir anlamı yoktur.

1965 gibi bir tarih yaşanmışken diasporalı Ermenilerin uç kesimlerinin Türkiyeli Ermenilere, “siz Türksünüz” eleştirisi boşa değildir.

99 yıllık çabanın ardından bir ulus devlet ve 7 milyonluk bir halk bir Başbakan'a taziye ettiriyorsa.

O, 7 milyonun “vatanın”daki son 45 bininden de azıcık cesur olmasının beklenmesi doğaldır.

Türkiye Ermenileri artık, 1915’te sağ kalıp da yurtdışında yaşamak zorunda kalmış diasporayı anlamaya çalışmalı, sürgünde olmanın ne demek olduğunu görmeli.

Bir o kadar da diaspora, Türkiyeli Ermenileri 99 yıldır anavatanda kalma çabalarının onları ne kadar “hastalıklı” bir psikolojiye sürüklediğini kabul etmeli...

Biz diasporayı, diaspora da bizi iyileştirecek...

Sonra Türkler Ermenileri, Ermeniler Türkleri...

Kaynak: t24.com.tr